

Reflectie twee - Ondertussen

Het is half november en over één maand zal ik een werk presenteren in de binnenstad van Sittard. De weg van het station naar de Markt, van de Markt naar het station, hoe vaak zou ik die in mijn leven al gegaan zijn? Vaak. Het is vreemd om deze route te lopen zonder per se naar het station, of naar de Markt, te hoeven. Er zijn dingen gebeven, verrassend hetzelfde; de mensen van de klerenwinkel op de Steenweg waar ik vroeger mee naartoe moest, de boekenwinkel en de rollen inpakpapier, de straatmuzikant en de liedjes die hij speelt, de wafelkraam en de dikke vanillewafels met poedersuiker, het dialect dat ik niet (echt) spreek, het slaan van de kerkklok, de vriendinnen van mijn basisschool. Er zijn ook dingen verrassend anders; 'Venezia' waar ik heel veel ijsjes heb gegeten en 'later' zou gaan werken, is een gezondheidswinkel, de V&D waarvoor je afspraak, herbergt een tijdelijke outlet, op de Markt staat geen kiosk meer waar je op kunt klimmen, er loopt water door de gracht, een heel nieuw stuk stad is aangelegd, er zijn veel felverlichte smartphone-reparatiewinkels en er zijn vooral veel winkels niet. Lege panden duiken op, links en rechts. Waar ooit iets in was en misschien, ooit nog iets in gaat komen. De dingen veranderen. In verschillende traagheden, en soms abrupt snel. Ik loop naar het huis waarin ik opgroeide, waar het groen en onze 'koeienboom' plaats hebben gemaakt voor een betegelde tuin met een wit geverfde muur. De melancholie. Ik loop naar het kerkhof, vlak achter dat huis, naar een geïmproviseerd graf. De tragiek. Ik moet denken aan een liedje van Bram Vermeulen dat bij ons thuis soms werd gedraaid en wat ik al lang niet meer gehoord heb. "Ik ben niet echt weg. Dood ben ik pas, als jij mij bent vergeten."

With Out

Ik nodig je graag uit samen te kijken naar de leegte en alles wat daarin te zien is.

16 / 17 december, in Sittard.

Meer informatie volgt.